

57

василевса, Иваница се мъчеше да се справи с една чиния едри, сочни стриди, напоени с малоазиатски лимони. Не че не беше гладен. Смущаваше се. Сравняваше грубите си момчешки ръце с изищните пръсти на ^рстатора, спокойната непринуденост на Теофила, със своите неловки движения. Отвреме навреме очудено поглеждаше Адриана и не можеше да разбере, как този нехубав, мършав момък може да изглежда толкова привлекателен. Статорът ^фбе захвърлил военното си облекло. Копринена зелена туника, поръбена отдолу със златен ширит, обвиваше тънката му снага. Колан от червена кожа, поръсена със златни капки, стигаше кръста му. На лявата му ръка искреше огромен карбункул. Брадата и косата му бяха накъдрени и намазани с благоуханни масла. Младият българин едва бе успял да изяде половината от стридите, когато му данесоха в емайлирана чиния парче печена коза със силни подправки. След това пушено свинско, пържени птици, овчо сирене, медени пити, скъпи източни плодове и ^{вино,} вино, ^{гъсто и тъмно}като кръв, или златисто и бистро като кехлибар или светлоалено като пламък.

Исак Ангел лениво се усмихваше, слушаше дръзките шеги на гърбавия ^ихистрион и непрекъснато дигаше към устните си обсипаната с жълти и сини камъни чаша, която искреше в бледите му пръсти. Бяла ^иафазена мантия, извезана със златни кръгчета и подплатена с пурпур, небрежно загръщаше ^итесните му рамене.

- Разбра ли какво каза сега ^ихистрионът? - попита Теофил.

Иваница се засмя и кимна с глава.

- Подир малко ще дойдат сирийските танцувачки, - каза Адриан и нетърпеливо погледна към посребрената врата. След това наля в една чаша от кристал, украсена с розови емайлови плочки, някаква тъмnozлатна пенлива течност.

- Опитай от питието на северняците, - каза и подаде чашата на Иваница.